

**DELIVERABLE 19 - CRITERIA FOR EXCELLENCE AND QUALITY
(BENCHMARK STATEMENT)**

DOKUMENT D 19 – KRYTERIA DOSKONAŁOŚCI I JAKOŚCI

POLISH VERSION

**Ed2.0Work - European network for the integration of Web2.0 in education
and work**

(Version 1 PL)

Main Authors:

Antoni Morro – Balearic Islands University Enterprise Foundation

Luis Tudela – Balearic Islands University Enterprise Foundation

Rubén Comas – University of Balearic Islands

Translation:

Krzysztof Walczak – Poznań University of Economics

Wojciech Wiza – Poznań University of Economics

Date: February the 24th, 2014

Spis treści

Projekt "Ed2.0Work"	3
Wprowadzenie	4
Podstawowe instrukcje/przewodnik w sprawie kryteriów doskonałości i jakości przy użyciu narzędzi i zasobów Web 2.0 w procesach edukacji i kształcenia zawodowego.....	7
Jakość i doskonałość w procesach edukacyjnych.....	8
Jakość nauczania	8
Jakość instytucjonalna.....	12
Jakość technologiczna	14
Kolofon	16
Literatura	25

Projekt "Ed2.0Work"

Projekt "Ed2.0Work - Europejska sieć na rzecz integracji Web2.0 w edukacji i pracy" jest trzyletnim projektem współfinansowanym przez Ministerstwo Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego.

Cele projektu:

- wspieranie rozwoju innowacyjnych, opartych o treści teleinformatyczne (ICT), usług, metodologii uczenia oraz praktyk w zakresie kształcenia ustawicznego;
- zachęcanie do jak najlepszego wykorzystywania wyników, innowacyjnych produktów i procesów oraz do wymiany praktyk w dziedzinach objętych programem *Uczenie się przez całe życie*, w celu poprawy jakości edukacji i szkoleń;
- promowanie współpracy europejskiej w dziedzinach obejmujących dwa lub więcej podprogramów - KA3;
- promowanie wśród szeroko rozumianej europejskiej społeczności interesariuszy kompetencji cyfrowych i innych, kluczowych dla zdobycia doświadczenia życiowego i pracy zawodowej.

Projekt Ed2.0Work promuje innowacyjność i najlepsze zastosowanie technologii Web 2.0 do nauczania i uczenia się w procesie edukacji i na rynku pracy. Projekt Ed2.0Work ma na celu:

- tworzenie sieci organizacji, w których narzędzia Web 2.0 są skuteczne i efektywnie wykorzystywane w edukacji i na rynku pracy;
- stworzenie trzech grup SIG (ang. *Special Interest Group*) celem zbadania problemów i oferujących pomoc w ich rozwiązaniu;
- ustanowienie środków i metod dla uczestników, celem podzielenia się swoimi doświadczeniami, produktami i wiedzą;
- stworzenie i akredytację sieci *Centrów Doskonałości*;
- wyprodukowanie serii publikacji na temat pracy z narzędziami Web 2.0 w różnych kontekstach i w różnych dziedzinach;
- uruchomienie portalu z narzędziami Web 2.0 dla nauczycieli, instruktorów i nauczycieli trenerów;
- zwiększenie wartości istniejących najlepszych działań poprzez szerokie rozpowszechnianie;
- dalszą rozbudowę sieci;

- stworzenie forum dla zrównoważonego rozwoju i wzrostu.

W tym celu należy:

- określić metody i podejścia do nauczania i uczenia się z wykorzystaniem narzędzi Web 2.0;
- promować narzędzia edukacyjne Web2.0, wiążąc ich użycie z rozwijaniem kluczowych kompetencji;
- gromadzić, zatwierdzać i szeroko rozpowszechnić korzystanie z narzędzi edukacyjnych Web2.0;
- zachęcać nauczycieli do twórczego korzystania z narzędzi i zasobów edukacyjnych Web2.0.

Aby osiągnąć te cele zostaną wykonane następujące działania:

- podjęcie badań i publikowanie informacji na temat "stanu techniki" wykorzystującej narzędzia Web 2.0 w obszarze edukacji i pracy zawodowej;
- zbadanie metod dydaktycznych pod kątem wykorzystania narzędzi Web 2.0 w obszarze edukacji i pracy zawodowej;
- stworzenie źródeł poradnictwa dla nauczycieli i dydaktyków;
- przygotowanie opracowań na temat zasobów, metodologii, programów nauczania i kryteriów doskonałości i jakości w edukacji;
- stworzenie strony internetowej Ed2.0Work z narzędziami Web2.0 oferującej dostęp do materiałów, społeczności on-line, katalogu możliwych szkoleń i produktów Ed2.0Work, raportów z badań itp.;
- rozpowszechnienie projektu Ed2.0Work poprzez stworzoną sieć partnerów.

Wprowadzenie

Pod pojęciem *sieci społecznościowej* rozumie się usługi Web 2.0, w których nie ma różnicy pomiędzy użytkownikiem a autorem: serwisy społecznościowe, systemy wiki, blogi, youtube itp. Jest to głównym wyróżnikiem tych narzędzi, nowością w stosunku do witryny internetowej: w tym przypadku nie ma pośrednictwa informatyków, ani zależności od nich. Charakteryzuje się tym, że wszystkie usługi mają charakter partycypacyjny.

Użytkownicy narzędzi Web 2.0 mogą doświadczać prostych, bezpośrednich i otwartych relacji ze sobą, współdzielić zasoby i komunikować się w sposób natychmiastowy i jednoczesny. Fakt ten, w większości przypadków, choć nie zawsze, wymaga pewnego stopnia współdziałania. Pojawienie się narzędzi Web 2.0 wygenerowało ogromną liczbę nowych zasobów, które początkowo miały potencjał zwiększenia uczestnictwa, współpracy i dostosowania do indywidualnych potrzeb użytkownika Internetu. Nie mamy już przed sobą czysto informacyjnego działania, które nie pozwalało użytkownikowi Internetu realizować jego własne interesy. Teraz możliwa jest praca nad projektami ze współdzieloną wiedzą, integracja dostosowanych elementów na stronie internetowej i współdzielenie za pośrednictwem sieci, opracowywanie wniosków w ramach wspólnego modelu itp. Ten nowy wymiar zwielokrotnia możliwości Internetu jako źródła edukacji. Teraz możemy nie tylko znaleźć informacje, a nauczyciel/trener/instruktor może prowadzić oraz śledzić udział studentów. Ale prawdą jest, że nauczyciele potrzebują umiejętności informatycznych, które umożliwią im zaznajomienie się z narzędziami dla efektywnego wykorzystania ich w procesach edukacyjnych.

Idea wirtualnego środowiska nauczania ma wyraźny związek z naturą i genezą społecznego uczenia się, w tym przypadku preferowana przez środki technologiczne. Można powiedzieć za Onrubia (2005), że taki system jest oparty na zestawie urządzeń i narzędzi technicznych, które pozwalają na uczestnictwo studentów, nauczycieli i środków dydaktycznych i pozwalają rozwijać wiedzę. To czego uczniowie uczą się w środowisku wirtualnym nie jest po prostu powielaniem treści, ale jest rekonstrukcją tej informacji lub procesu pośredniczącego w tworzeniu zaplecza informacyjnego ucznia. Wiąże się to również z dokładnym opracowaniem, ponieważ z pomocą czynnika ludzkiego, student wybiera, organizuje i zapewnia odpowiedni i znaczący charakter informacji zawartych w środowisku.

Spolecznościowe Środowisko Edukacyjne (SLE) jest to (Baird & Fisher, 2006) zbiór usług, w których nie ma różnicy pomiędzy autorem a użytkownikiem (sieci

społecznościowe, systemy wiki, blogi, youtube itp.), w których nie ma konieczności pośrednictwa informatyków ani zależności od nich. Scharakteryzowani przez bycie uczestniczącym i interaktywnym, użytkownicy, studenci i nauczyciele mogą wpływać w prosty, bezpośredni i otwarty sposób na siebie, współdzielić zasoby i komunikować się natychmiast i równocześnie. I to daje studentowi możliwość zrekonstruowania i rozwijania ważnej dla niego wiedzy z pomocą czynnika ludzkiego z otoczenia, z informacji, która jest prezentowana lub dostępna.

Termin „oprogramowanie społecznościowe” (blogi, systemy wiki, serwisy społecznościowe itp.) jest stosowany w różnych dziedzinach. Jako narzędzie było rozwijane poza światem edukacji. Terry Anderson (2005) wprowadził pojęcie "społecznościowego oprogramowania edukacyjnego". Utrzymuje, że składa się ono z narzędzi sieciowych, które wspierają i zachęcają ludzi do nauki, pozwalając jednocześnie im kontrolować indywidualny czas, przestrzeń, obecność, aktywność, tożsamość i relacje w odniesieniu do procesu uczenia się.

Narzędzia te służą do wsparcia e-learning-u obejmując szeroki zakres różnych aplikacji. Tradycyjnie, takie narzędzia jak fora dyskusyjne czy czat używały dostosowanych do potrzeb usług, jak udostępnianie plików, konferencje internetowe, tablice informacyjne lub współdzielone, e-biblioteki, blogi i systemy wiki. Narzędzia te mogą być wykorzystywane do wspierania różnych działań, ułatwiających proces uczenia. Problemem jest teoretyczne określenie organizacji e-learningu, w szczególności przez znalezienie kompromisu między integracją a separacją. Z jednej strony, jest możliwa, przynajmniej teoretycznie, integracja różnych narzędzi w jednym systemie zarządzania uczeniem np. Blackboard lub Moodle. Z drugiej strony, narzędzia mogą być rozdzielone pomiędzy pewną liczbę samodzielnych rozmieszczonych urządzeń wykorzystywanych do różnych celów, ale w zakresie systemu zarządzania nauczaniem zdefiniowanego na początku procesu uczenia.

Podstawowe instrukcje/przewodnik w sprawie kryteriów doskonałości i jakości przy użyciu narzędzi i zasobów Web 2.0 w procesach edukacji i kształcenia zawodowego

Niewiele prac dotyczyło kontekstu pedagogicznego wykorzystania i organizacji narzędzi Web 2.0 w procesach edukacyjnych. Ogólna zasada dotycząca edukacyjnej wartości różnych narzędzi polega na skupieniu się na pedagogice jako punkcie wyjścia i na tym, że przydatność różnych narzędzi jest zależnością indywidualną oraz na tym, że w każdym przypadku, jest oparta o działania edukacyjne, które chcemy wspierać.

Wśród wielu badań czynników, które wpływają na wykorzystanie narzędzi do transformacji pedagogicznej w edukacji formalnej, pojawiają się wspólne problemy: procesy edukacyjne, wspierane przez nowe technologie, które mogą prowadzić do innowacji nie są wystarczająco znane nauczycielom/ instruktorom/ trenerom i są postrzegane przez nich jako zbyt trudne i problematyczne do realizacji w codziennej praktyce. Podstawowymi przeszkodami są różnice pomiędzy szkołami i placówkami kulturalnymi i różnice związane z oczekiwaniami, czego dotyczy termin *jakość* (Berge, 1998). Dodatkową przeszkodą jest pojmowanie technologii jako "*rozwiązania w poszukiwaniu problemu*" w formalnym środowisku edukacyjnym.

Wraz z szybkim ulepszaniem technologii gwarancją bezpieczeństwa dla nauczycieli jest zapewnienie, że metody projektowania nauczania pozostają aktualne. Pomimo, że instrumenty rozwijają się w stale rosnącym stopniu, to treści i procesy edukacyjne są w większości przypadków dość stabilne. Aby nie zostać pokonanym przez często zmieniającą się paletę narzędzi edukacyjnych, ważne jest, aby skoncentrować się na narzędziach jako na czynniku ułatwiającym interakcję i współpracę. Dzięki temu nauczyciele mogą skoncentrować się na edukacji i potrzebach studentów (uczniów), które są fundamentalnymi zasadami projektu edukacyjnego.

Jakość i doskonałość w procesach edukacyjnych

Percepcja i pojęcia jakości są bardzo ważne w procesie edukacji (dla wszystkich zaangażowanych podmiotów). Jakość może być rozumiana i stosowana na wiele różnych sposobów w odniesieniu do różnych aspektów kształcenia. Na przykład, w zakresie procedur, jakość łączy się z czynnikami, które wpływają na przejrzystość wymagań wobec studentów. Jakość jest również identyfikowana poprzez stopień adekwatności i przydatności programów edukacyjnych i kursów w zakresie korzyści dla środowiska i dla społeczeństwa w ogóle. Pojęcie jakości łączy się również ze wskaźnikami sukcesu i osiągnięć. Jest również związana z jakością materiałów dydaktycznych, zasobów i programów nauczania oraz ze zdolnością i kompetencją instruktorów. Jakość dotyczy również możliwości własnych dokonań nauczycieli: wszystko co wpływa negatywnie na odpowiedzi studenta zakłóca wzajemne poczucie wartości kursu. Z drugiej strony, w przypadku studentów, pojęcie jakości i doskonałości jest często przedmiotem niezrozumienia i braku jasności oczekiwań w stosunku do kursu i przebiegu ich ścieżki kształcenia. Dlatego istnieje wiele punktów widzenia w stosunku do jakości kształcenia.

W pedagogicznym podejściu opartym na korzystaniu z narzędzi Web 2.0 w edukacji wszystkie muszą się spotkać w tym samym punkcie. Rozpatrywane będą trzy czynniki i punkty widzenia:

- a) jakość nauczania,
- b) jakość instytucjonalna, oraz
- c) jakość narzędzi.

Jakość nauczania

Aby narzędzia i procedury Web 2.0 spełniały swoją rolę w typowym procesie edukacyjnym, narzędzia te i ich potencjał muszą być postrzegane jako wartość dodana i nowa jakość w procesie nauczania.

Ten punkt widzenia obejmuje wiele aspektów włączając w to czynniki pedagogiczne, integrację procesu nauczania, wsparcie i ewaluację. Cały proces inspirują również elementy nauczania i uczenia, które nauczyciele i uczniowie (studenci) wnoszą w scenariusze edukacyjne. Zgodnie z inspiracyjnym punktem widzenia Sfard (1998) zidentyfikował dwa opisy nauczania i uczenia, które demonstrują dwa różne podejścia: a) podejście akwizycyjne i b) podejście partycypacyjne. Osiągnięcia i jakość z punktu widzenia podejścia akwizycyjnego określa się wskazując na ile efektywnie materiały dydaktyczne są przygotowywane lub wybierane, przekazywane oraz wyjaśniane (jeżeli jest taka potrzeba). Waga tego podejścia jakościowego spoczywa częściowo na materiałach i zasobach, które są wybrane i używane do wspierania zdobywania wiedzy oraz częściowo na umiejętnościach nauczania posiadanych przez nauczyciela. Podstawowe elementy perspektywy akwizycyjnej do uczenia obejmują wiedzę, dane, koncepcje i osiągnięcia. Jakość jest weryfikowana w tym przypadku w formie stopnia w jakim studenci (uczniowie) poprawnie odpowiadają na pytania egzaminacyjne na końcu kursu.

W odróżnieniu od tego podejście partycypacyjne, kładzie nacisk na opis procesu nauczania przez stopień przynależności, wkładu, współpracy, współdziałania w zespole; student (uczeń) ma w oczywisty sposób bardziej aktywną rolę w procesie edukacyjnym (obejmującym nauczanie i uczenie się). Jest oczywiste, że perspektywa akwizycyjna w odniesieniu do jakości w edukacji jest w praktyce dominująca w porównaniu z perspektywą partycypacyjną. Fakt ten pozwala nam na zidentyfikowanie pierwszego zagrożenia wynikającego z powszechnej akceptacji zasobów i podejścia Web 2.0 w edukacji, jako że ich użycie w edukacji bardziej odpowiada perspektywie partycypacyjnej niż perspektywie akwizycyjnej.

Podejście Web 2.0 jest przejrzystą filozofią i zbiorem narzędzi, które łączy się doskonale z podejściem partycypacji w edukacji. Edukacyjne punkty widzenia są wyrażone w praktyce przez metodologie stosowane w ustawieniach programu nauczania. Wiele metodologii może być opisanych jako metodologie partycypacyjne, w których „*metody instrukcji nie są jedynie narzędziami do*

zdobywania umiejętności; są także praktykami, w których studenci uczą się uczestniczyć” (McLoughlin & Oliver, 1998, p.39). Podkategoria tych instrukcji partycypacji koncentruje się na metodach, w których uczeń jest wciągnięty w udział w niektórych środkach uczących w trakcie kursu lub w projektowanie niektórych faz kursu, w których uczestniczy. Te mogą być oznaczone jako partycypacyjne działania projektowe, w których uczniowie odgrywają wiodącą rolę w planowaniu niektórych obiektów kursu (Pieters, 2004). Uczniowie w tym przypadku są współprojektantami metodologii, która jest zbudowana na teorii konstruktywizmu, przechodząc od nauki ekspozycyjnej do nauki odkrywczej, od instruktażowej kontroli projektu przez nauczyciela do zwiększenia kontroli ucznia nad procesami.

Czasami zdarza się, że ten "sposób działania" nie pokrywa się z oczekiwaniami studentów. Postrzeganie jakości kursu przez studentów, w wielu przypadkach, różni się od tego, które posiadają ci, którzy zaprojektowali kurs. Jakość, jak widać w sukcesie uzyskiwania oczekiwanego rezultatu, oznacza, że musi być osiągnięta spójność pomiędzy wszystkimi aspektami działalności systemu. Kiedy istnieją między nimi różnice, system nie będzie taki jak przewidywano. Kiedy zorientowane na udział metodologie są włączone do praktyk dydaktycznych, potrzebne są nowe formy pomocy dla studentów. Pieters (2004) wyróżnia różne typy wsparcia, które uczący się potrzebują w projektowaniu procesów kształcenia: pomoc w zakresie praktycznej, a nie deklaratywnej informacji, wsparcie dla motywacji dla zadania, i posiadanie systemu zapobiegania nadmiarowi poznawczemu.

Wśród czynników, które powodują, że ewaluacja jest trudnym problemem w pedagogicznych metodach kontrybucyjnych jest fakt, że z definicji nie ma tutaj wcześniej ustalonych poprawnych odpowiedzi, a w zamian mamy do czynienia z różnymi stopniami wieloaspektowego dopasowania. Studenci, rozsądnie, bardziej biorą pod uwagę potencjalne wątpliwości w klasyfikacji i znakowaniu. Im bardziej otwarty lub skomplikowany udział, tym więcej rozbieżności może powstawać wokół ocen.

Krótko mówiąc, osadzenie narzędzi i metod Web 2.0 w ramach konwencjonalnej praktyki edukacyjnej nie będzie proste. Aby zwiększyć prawdopodobieństwo powodzenia tego procesu, muszą być spełnione następujące warunki:

- zarówno nauczyciele/instruktorzy/ i studenci (uczniowie) muszą wartościować podejście edukacyjne, gdzie wkład i rola uczącego się jest zrównoważona z osiągnięciami;
- metoda pedagogiczna, musi powielać kontrybucyjne działania, w których uczniowie generują co najmniej niektóre z ich własnych środków nauczania;
- podejście musi być wspierane i musi opierać się w praktyce na dołączonych środkach wsparcia dla studentów (uczniów) i nauczycieli; niepewność musi być jak najbardziej ograniczona dla uczących się w zakresie tego, co się od nich oczekuje, i do jakiego stopnia;
- produkty i procesy tworzone przez uczniów należy oceniać jako część ogólnych praktyk ewaluacyjnych.

Trzecia i czwarta z tych propozycji jest możliwa do realizacji w praktyce, ale wymagają znacznych dodatkowych prac dla instruktora w stosunku do konwencjonalnych praktyk edukacyjnych. Druga z propozycji wymaga trochę wyobraźni, zwłaszcza w interpretacji możliwości Web 2.0 do znaczących działań edukacyjnych. Ta przemiana kulturowa instytucji edukacyjnych nie jest możliwa do wykonania przez nie same, przynajmniej w krótkim okresie. Generalnie, jako pierwszy musi się zmienić program nauczania i poglądy społeczeństwa na jakość kształcenia.

Istnieją wyraźnie określone efekty nauczania, jasne kryteria i tam gdzie to możliwe, określenie różnych poziomów osiągnięć. Jeżeli chodzi o jakość nauczania, główne kryteria doskonałości oraz zaangażowane podmioty są następujące:

- 1) zarówno nauczyciele/instruktorzy i studenci (uczniowie) muszą wartościować podejście edukacyjne, w sytuacji kiedy udział i rola uczącego się są zrównoważone w procesie realizacji (kryteria wyznaczone przez departamenty);

- 2) metoda pedagogiczna, która odtwarza kontrybucyjne działania, gdzie uczniowie generują co najmniej niektóre z ich własnych środków kształcenia (związane z kursami i modułami);
- 3) podejście musi być wspierane i oparte w praktyce na dołączeniu źródeł wsparcia dla uczniów i nauczycieli, niejasności uczących się muszą być rozwiane na ile to możliwe w zakresie tego, czego się od nich oczekuje, i do jakiego stopnia (związane z kursami i modułami);
- 4) produkty i procesy tworzone przez uczniów należy oceniać jako część ogólnych praktyk ewaluacji kursu (związanych z kursami i modułami);
- 5) należy dobrze dopasować zadania - w szczególności, wiedzę i umiejętności, które te zadania są w stanie określić - do zamierzonych efektów kształcenia (związane z rozwojem programu nauczania);
- 6) należy odpowiednio dopasować zadania do przystępności narzędzi i zasobów Web 2.0 (związane z rozwojem programu nauczania);
- 7) uzyskane wykształcenie (i inne informacje, które studenci uzyskują), jako rezultat lub zadania dydaktyczne mogą mieć bezpośredni związek z zamierzonymi efektami uczenia się i zdolnościami uczniów do korzystania z narzędzi i zasobów Web 2.0 (związane z tworzeniem programów nauczania).

Jakość instytucjonalna

Istnieją minimum cztery, teoretycznie sprzeczne, poglądy na temat jakości z punktu widzenia instytucjonalnego, które mogą mieć wpływ na przyjęcie zasobów i metod Web 2.0 w praktykach edukacyjnych. Te spostrzeżenia odnoszą się do ram programowych, poglądów podmiotów zewnętrznych, określenia jakości zasobów i doświadczeń określanych przez instytucję, oraz polityki dotyczącej własności intelektualnej. Każdy krok w stronę pedagogiki wspieranej przez technologię Web 2.0 musi być sprawdzony z punktu widzenia zapewnienia jakości, a także mając na uwadze program nauczania. Praktyki zapewniania jakości dają precyzyjne i istotne obserwacje dotyczące instytucjonalnej oceny studentów.

Istnieją interesariusze zewnętrzni, których opinie na jakość wpływają na instytucjonalną odpowiedź na transformację pedagogiczną i techniczną. Liderzy

opinii i wspólnoty zawodowe są często obecne w mediach, sugerując, że uczelnie powinny się przekształcać i wykorzystywać technologie do tej zmiany.

Ostatnie zagadnienie dotyczące jakości od strony instytucjonalnej skupia się na własności i prawach własności intelektualnej. Linia między odpowiednim ponownym użyciem cudzej pracy a plagiatem definiuje politykę całej organizacji, jak i modele praktyczne tej polityki. Instytucje są odpytywane o jakość oraz legalność zasobów szkoleniowych. Dlatego też, z punktu widzenia instytucjonalnego motywacja użycia narzędzi i procesów Web 2.0 może:

- powodować konflikt z charakterystycznym konserwatyzmem programu nauczania
- generować skomplikowane wyzwania w odniesieniu do praw autorskich i własności intelektualne
- być rozumiane jako obniżenie jakości świadczonych przez instytucję edukacyjną, a także
- być wykorzystywane jako strategia, aby odpowiedzieć na wizje i wnioski kluczowych interesariuszy zewnętrznych.

Główne kryteria doskonałości na podstawie jakości instytucjonalnej oraz definicja co i do kogo powinny być skierowane, są następujące:

- 1) Generowanie podejścia wprowadzania narzędzi i metod Web 2.0 w ramach działań edukacyjnych przez oferowanie wsparcie dla nauczycieli (związanego z kursami).
- 2) Stymulowanie atmosfery, w której wykształceni cyfrowo studenci są motywowani i wspierani w korzystaniu z zasobów i metod Web 2.0 (zdefiniowane w instytucji).

- 3) Organizowanie jednego środowiska zasobów, w którym odpowiednie środki i narzędzia Web 2.0 są dostępne (zdefiniowane w instytucji).
- 4) Generowanie środków instytucjonalnych do stosowania i ponownego wykorzystania zasobów edukacyjnych (dla studentów i nauczycieli / instruktorów).
- 5) Właściwe wykorzystanie narzędzi Web 2.0 i zasobów dla osób uczących się, biorąc pod uwagę, że podczas zadań uczenia się, pojawiają się problemy związane z prawu autorskim (związane z nauczycielami / instruktorami).

Podsumowując, instytucje edukacyjne muszą koncepcyjnie przekształcać swoje perspektywy i analizować zajmowane stanowiska jako instytucje nauki w 21 wieku. Są one zmuszane do reagowania na wciąż rosnące zindywidualizowane urządzenia, które pozwolą użytkownikom na pobieranie treści w kontekstach, które wcześniej były niemożliwe. Wymaga to nie tylko zmian sposobu w jaki treści są dystrybuowane do takich narzędzi w istniejących sieciach i lokalizacjach, ale także jak studenci współpracują, wspierają i współdzielą tą treść w swoich społecznościach a także na własne potrzeby.

Jakość technologiczna

Choć może to sprawiać wrażenie, że perspektywa jakości technologicznej byłaby najbardziej bezpośrednio związana z wykorzystaniem zasobów i procesów Web 2.0, struktura technologiczna w typowej szkole może być główną przeszkodą w realizacji i wykorzystania Web 2.0. Wirtualne środowiska nauczania (VLE) lub "systemy zarządzania kursami" przeniknęły głęboko do głównego nurtu wykorzystania w organizacjach szkoleniowych, lecz często systemy te ograniczają lub utrudniają wykorzystanie Web 2.0 przez uczniów i nauczycieli w takich procesach jak rozszerzenie treści i wymiana doświadczeń. Instytucjonalne polityki technologiczne, w wielu przypadkach, mogą ograniczać dostęp studentów do własnej pracy po zakończeniu kursu. Środki nauczania produkowane dla odbiorców spoza programu nauczania, muszą być

umieszczone poza systemami VLE, powodując problemy techniczne w zakresie zarządzania i kontroli jakości. Poza tym pojawiające się zasoby i systemy Web 2.0 mogą nie pasować do istniejących technologii IT i instytucjonalnych procesów zarządzania IT; jeśli są dostępne, nawet w systemach VLE typu Open Source, znaczący okres czasu może upłynąć między inicjowaniem prób wykorzystania tych technik a ostatecznym zachęceniem do ich użycia w całej instytucji. Studenci potrzebują dobrze zorganizowanego środowiska uczenia się, w którym są dostępne właściwe możliwości kształcenia i odpowiednie zasoby pomocy technicznej. Potrzebują także instrumentów pracy grupowej, takich jak udostępnione obszary robocze, narzędzia do kontroli wersji oraz edycji, komentarzy i notatek w udostępnionym dokumencie, zasoby, które pozwalają na zarządzanie ich własnymi bieżącymi pracami, a także przygotowanie do oceny przez recenzentów i nauczycieli przed ich upublicznieniem. Wymaga to środków na zarządzanie wspólnymi programami oraz różnymi formami komunikacji. Potrzebują oni umiejętności w zakresie komunikacji w środowisku internetowym.

Jeśli zasoby i procesy Web 2.0 zostaną zintegrowane z formalnym procesem edukacji, wymogi te będą się mnożyć i zostaną zaszczepione w infrastrukturze i wsparciu technologicznym. Dodatkową kwestią jest różnica między praktyką i umiejętnościami studentów i instruktorów w odniesieniu do narzędzi i procesów Web 2.0. Podczas gdy studenci mogą uczyć się wzajemnie aby zostać zaawansowanymi użytkownikami i członkami społeczności korzystających z narzędzi Web 2.0, instruktorzy mogą potrzebować pomocy w zdobywaniu umiejętności i kompetencji, aby korzystać z narzędzi, a nawet w zapoznaniu się z nimi. Usługi informatyczne mogą być niezbędne w celu wsparcia instruktorów w nowym impulsie "znajomości obsługi komputera", tym razem skoncentrowanym na Web 2.0.

Główne kryteria doskonałości pod względem jakości technologicznej powinny być następujące:

- 1) Gwarancja, że VLE obsługiwany przez instytucję może pomóc jako wsparcie, a nie przeszkoda dla uczących się działań i metodologii zorientowanej na wkładzie (dotyczy nauczycieli / instruktorów i instytucji).
- 2) Wykrywanie i postrzeganie problemów studentów korzystających z Web 2.0 i oferowanie wsparcia w celu przezwyciężenia tych trudności (dotyczy nauczycieli / instruktorów).
- 3) Wspieranie nauczycieli / instruktorów w zakresie korzystania i zarządzania kilkoma głównymi narzędziami Web 2.0 użytecznymi dla wspierania działań dydaktycznych, na przykład: platform e-portfolio; Wiki; blogów; narzędzi do edycji podcastów, obrazów, wideo i treści audio i oprogramowania społecznego tworzenia zakładek i tworzenia treści (dotyczy nauczycieli / instruktorów i tworzenia programów nauczania).
- 4) Tworzenie przez nauczycieli / instruktorów metod, środków i narzędzi Web 2.0 dzięki czemu są oni wyrafinowanymi użytkownikami wspierającymi procesy uczenia się (dotyczy nauczycieli / instruktorów oraz tworzenia programów nauczania).
- 5) Posiadania odpowiedniej infrastruktury technicznej w zakresie wykorzystania narzędzi Web 2.0 i zasobów związanych z tymi technologiami (dotyczy instytucji).

Kolofon

Jak już to zostało opisane, wiele czynników ma wpływ na postrzeganie jakości w edukacji. Kiedy kładzie się nacisk na jakość korzystania z Web 2.0, narzędzi i procesów wdrożeniowych, konflikty w jakości opinii, nawet tych, które pochodzą od jednej grupy użytkowników (nauczycieli, uczniów, administratorów), generują bariery owocnej aplikacji. Szybka penetracja i ogólna akceptacja narzędzi Web 2.0 oraz dynamizm akceptacji społecznej nie może być stosowane do przewidywania podobnej penetrację, akceptacji i wykorzystania w tworzeniu formalnych praktyk kształcenia w szkolnictwie. Ze względu na wiele różnic w

perspektywach postrzegania jakości, a także problemy w realizacji nowych innowacyjnych metodologii w sytuacjach edukacyjnych, upodmiotowienie oferowane przez zasoby i procesy Web 2.0, nie będzie w stanie wyprzedzić inercji w instytucjach edukacyjnych, gdy chodzi o powszechnie akceptowane nowe możliwości ułatwiania uczenia się z wykorzystaniem nowych technologii. Ponadto, to nie *zmienna technologiczna* powinna być tą, która napędza zmiany, doskonałość i jakość perspektywy w edukacji. Jednak zmiany w społeczeństwie są powiązane z technologią, a w konsekwencji stosowanie technologii określonej przez społeczne i osobiste potrzeby, musi mieć znaczenie w instytucjonalnych perspektywach jakości. Wiele różnych typów interakcji, reprezentacji i zasobów współpracy wspólnie określane jako Web 2.0, które są obecnie wykorzystywane przez uczniów w każdym wieku i na każdym poziomie poza formalnymi wymogami edukacji, umożliwiają szybką inwazję technologii, gdyż ułatwiają operacyjne sposoby łączenia, słuchania, budowania tożsamości, oraz wyszukiwania i współdzielenia. Ten rodzaj wsparcia musi być rozpatrywany w ramach edukacji, bo jeżeli nie, odłączenie się "szkoły" od "realności" zostanie poszerzone. Poprzez planowanie i przywództwo niektóre obszary tego ryzyka mogą być zredukowane w instytucjach edukacyjnych przez wszystkie podmioty. Lecz najbardziej potrzebna jest zmiana nastawienia. Jako pierwszy krok, organizacje mogą motywować w tworzeniu metodyk uczestnictwa oraz efektywnego i skutecznego zastosowania technologii do jednoczesnego projektowania, przyczyniając się do współpracy i uczenia się od innych (biorąc jako "inne" wszystkie podmioty zaangażowane w procesy edukacyjne i szkoleniowe) przez zdefiniowane standardy jakości dla wewnętrznych i zewnętrznych praktyk zapewniania jakości nauki.

Zasoby i bibliografia na temat jakości i doskonałości w realizacji Web 2.0 w procesach edukacyjnych

Poniżej znajdują Państwo szeroki wybór literatury na tematy omawiane w niniejszym dokumencie.

Reference	Summary
<p>Ulf Daniel Ehlers, (2009). Web 2.0 – e-learning 2.0 – quality 2.0? Quality for new learning cultures. <i>Quality Assurance in Education</i>, 17 (3), pp.296 – 314.</p>	<p>Cel - Celem niniejszej pracy jest analiza zmian zachodzących podczas nauki ruchów z transmisyjnego modelu uczenia się na wspólnym modelu uczenia się oraz proponuje konsekwencje dla rozwoju jakości.</p> <p>Projektowanie / Metodologia / podejście - papier podsumowuje badania naukowe w dziedzinie e-learningu nakreśla różnice pomiędzy e-learning 1.0 i e-learning 2.0. Łączy się z serią wcześniej opublikowanych prac. W pracy są wybrane, proponowane i wyjaśnione charakterystyki rozwoju jakości są analizy w kolejnym etapie i odpowiednie metodologie rozwoju jakości w e-learningu 2.0.</p> <p>Wyniki - Choć kwestia jakości była omawiana już kiedy e-learning 1.0 pojawił się na rynku, e-learning 2.0 stwarza jeszcze większą niepewność. Niniejsza praca ma na celu udzielenie odpowiedzi na następujące pytania: co stanowi nowy, innowacyjny element, który jest opisany przez Web 2.0 i e-learning 2.0? Czy to ma konsekwencje dla rozwoju i zapewnienia rozwoju jakości w e-learningu? W trzech etapach zostało opisane, co stanowi e-learning 2.0, które podstawowe elementy Web 2.0 rozwija, co się zmieniło. Następnie są omawiane konsekwencje jakie oznacza to dla rozwoju jakości w e-learningu. Są również opisane metody i przykłady oraz praktyczne porady na temat dalszego postępu rozwoju jakości.</p> <p>Oryginalność / wartość - wartością podstawową referatu jest przedstawienie zmian, które muszą być brane pod uwagę w</p>

	<p>nowym i innowacyjnym środowisku nauczania, które się opierają na technologii Web 2.0 i powodują konsekwencje dla rozwoju jakości, a także zaproponowano metody poprawy jakości środowiskach edukacyjnych dla nauczycieli i uczących.</p>
<p>Hirumi, Atsusi (2005). In Search of Quality: An Analysis of e-Learning Guidelines and Specifications. <i>Quarterly Review of Distance Education</i>, 6(4), pp. 309-329</p>	<p>Placówki oświatowe w całym kraju powinny przyjąć wytyczne, które pomogą zapewnić jakość programów e-learningowych oraz kursów. Korporacje również powinny przyjąć wytyczne, ale ich celem jest w określenie interoperacyjności i ponownego użycia przedmiotów nauczania. Chociaż istnieją podobieństwa, istnieją także znaczne różnice między edukacją i przemysłem w jakości i podejściu do e-learningu. Ten artykuł analizuje wytyczne edukacyjne oraz specyfikacje dla e-learning opublikowane przez organizacje zawodowe. Kluczowe czynniki są zidentyfikowane i omówione w celu poinformowania tych, którzy rozważają przyjęcie standardów i stworzenie systemu zapewnienia jakości w e-learningu.</p>
<p>Gray, K., Thompson, C., Sheard, J., Clerehan, R. and Hamilton, M. (2010). Students as Web 2.0 authors: Implications for assessment design and conduct. <i>Australasian Journal of Educational Technology</i>, 26(1), 105-122</p>	<p>Studenci mają teraz do dyspozycji szereg autorskich narzędzi Web 2.0, do tworzenia form audio i podcastów wideo, blogów, zakładek współdzielnych, sieci społecznych, wiki. Wielu nauczycieli uniwersyteckich interesuje umożliwienie studentom wykazania postępów nauki poprzez tworzenie treści w tych formach. Jednak projekt i przeprowadzenie oceny dla takiej treści tworzonej przez studentów nie jest proste. Na podstawie przeglądu aktualnego piśmiennictwa i przykładów w domenie publicznej, dokument ten określa główne wyzwania dla oceny naukowej, które wynikają</p>

	<p>z korzystania przez studentów z form autorskich Web 2.0. Opisano i analizowano wybrane przypadki, w których pracownicy naukowcy definiują podlegającym studentom działania Web 2.0 w różnych dziedzinach nauki, zwracając uwagę zwłaszcza na wzajemne relacje celów nauczania, zadania i kryteria oceny oceniania. Przygotowano zalecenia dla praktyki, badań i pojmowania wzmocnienia jakości kształcenia akademickiego i uczciwości w stosowaniu form autorskich Web 2.0 dla oceny kształcenia studentów.</p>
<p>Orehovacki, T. (2010). <i>Proposal for a set of quality attributes relevant for Web 2.0 application success</i>. In: Information Technology Interfaces (ITI), 32nd International Conference, pp. 319 – 326.</p>	<p>Jakość i użyteczność aplikacji internetowych są uważane za kluczowe aspekty ich sukcesu. Jeśli te elementy nie są odpowiednio reprezentowane w aplikacji sieci Web, lub jeśli nie są odpowiednio połączone, nie będzie możliwości zapobieżeniu przeglądania przez użytkowników sieci dalej w poszukiwaniu aplikacji, które skuteczniej zaspokoją ich potrzeby. Jednak głównym wyzwaniem jest określenie kluczowych cech, które utrzymują użytkowników w aplikacji sieci Web dłużej lub mają wpływ na ich decyzję, aby odwiedzić je ponownie. Istnieje wiele ram i metodologii, które zajmują się tym problemem, ale bardzo niewiele z nich kładzie nacisk na ocenę jakości i użyteczności aplikacji Web 2.0. Niniejszy dokument zawiera krytyczny przegląd dotychczasowych badań w zakresie oceny jakości sieci. Zapewnia teoretyczne podstawy rozwoju zbioru atrybutów, które należy uwzględnić przy pomiarze jakości aplikacji Web 2.0.</p>
<p>Valère Awouters & Katja Bongaerts (2007). <i>The WEB 2.0 and Social Software related to</i></p>	<p>Korzystanie z portfela cyfrowego jako narzędzia uczenia się przez całe życie jest</p>

<p><i>the quality-assurance role of E-portfolios</i>. In: Conference ICBL2007.</p>	<p>ogólnie przyjęte, także w regularnym szkolnictwie wyższym. Zastosowanie Osobowego Planu Rozwoju Zawodowego (PPDP) zwiększa jakość e-portfeli. Jednak od 2006 roku Internet jest bardziej spersonalizowany poprzez zwiększone wykorzystanie wspólnych narzędzi do pisania jak blogi, wiki, ... oferujących wiele możliwości dla uczących się w sposób nieformalny. Kształcenie formalne będzie musiało wziąć pod uwagę tę ewolucję. E-portfel będzie musiał być przebudowany w celu integracji zarówno uczenia się formalnego i nieformalnego dla studentów i przez całe życie.</p>
<p>Moser, T, & Swheeneey, M. (2012). A MODEL OF PROBLEM BASED LEARNING TO SUPPORT EXCELLENCE IN EVIDENCE BASED ARGUMENTS THROUGH LEVERAGING OF WEB 2.0 TOOLS. In: SAM International Business Conference</p>	<p>Rozwój środowisk uczenia bazujących na problemowym wspieraniu umiejętności krytycznego myślenia na najwyższym poziomie taksonomii Blooma jest ważne w tworzeniu argumentów opartych na faktach. Zdolność do tworzenia przez studenta argumentów oparte na dowodach zwiększa ich żywotność profesjonalną i wartość. Badanie rozpoznawcza adresów rentowności modelu nauczania problemowego w oparciu o włączenie narzędzi Web 2.0 w strategicznym zarządzaniu i polityce jest tego oczywistym zwieńczeniem. To interdyscyplinarne badanie naukowe wskazuje na narzędzia Web 2.0, określa wpływ na pedagogikę zarządzania i postrzeganie studentów, w celu stworzenia otoczenia, które obsługuje rozwój doskonałości w rozwoju argumentów opartych na faktach. Ugruntowana teoria zapewnia ramy dla ciągłej analizy i tworzenia analitycznego wspieranego przez dane zebrane z trzech semestrów badań związanych z wykorzystaniem technologii w</p>

	trakcie kształcenia i postrzeganie jego efektów.
<p>Law, S. (2011). <i>Recognising excellence in teaching and learning</i>. Higher Education Academy.</p>	<p>Uczenie się i nauczanie są w centrum szkolnictwa wyższego. Od 2006 nauczyciele akademicy i inni pracownicy, którzy wspierają kształcenie uczniów odnieśli swój rozwój zawodowy do ram standardów zawodowych Wielkiej Brytanii (UKPSF), Krajowe ramy są własnością sektora i opracowane i zarządzane przez Akademię Szkolnictwa Wyższego. Deskryptory w ramach dają pewność, krytyczna analiza osób wspierających uczniów w szkolnictwie wyższym, są przygotowane odpowiednio na kolejny etap w swojej karierze.</p> <p>Wzmocnienie ram pojawia się w momencie, gdy oczekiwania na polepszenie nauczania w szkolnictwie wyższym są większe niż kiedykolwiek wcześniej. Akademia Szkolnictwa Wyższego docenia ten fakt wprowadzenia aktualizowanie UKPSF do branży. Zapewnia to solidną podstawę dla rozwoju doskonałej nauczania w szkolnictwie wyższym.</p>
<p>Attwell, G. (2010). Can Web 2.0 and Social Software Help Transform How We Measure Quality in Teaching, Learning, and Research?. In <i>Changing Cultures in Higher Education</i> (pp. 433-446). Springer Berlin Heidelberg.</p>	<p>Ten artykuł skupia się na kwestii jakości nauczania, uczenia się i badań. W drugiej części, artykuł wskazuje na różne obszary technologii wykorzystywanej do nauki i przy zmieniających się oczekiwaniach uczniów prowadzących do presji na przemian w pedagogice i strukturach instytucjonalnych. Trzecia część proponuje nowy rizomatyczny model nauki. Rozdział "Ramy jakości: Percepcja i rzeczywistość", sugeruje, że tradycyjne miary jakości nauczania, nauki i badań zostały zniszczone przez utowarowienie edukacji. To badane jest przedstawione w sekcji "utowarowienie edukacji i jego wpływ na sposoby mierzenia jakości". Sekcja "Jak Web 2.0 i oprogramowanie społeczne zmienia nasze rozumienie i pomiar jakości?" opisuje jak Web 2.0 i oprogramowanie społeczne mogą zapewnić nowe sposoby pomiaru jakości nauczania poprzez osadzanie środków jakości</p>

	<p>w ramach procesów nauczania i uczenia się oraz rozwoju wiedzy. Sekcje "Jaki jest cel środków tradycyjnej oceny?" i "Krytyka procesu oceny" opisują krytykę tradycyjnych procesów oceny i wskazują na potrzebę przejścia od oceny uczenia się do nauki. Sekcja "Osobiste środowiska kształcenia i dla uczenia przez uczenie: zadania autentyczne" pokazuje jak osobiste środowiska uczenia się mogą być wykorzystywane do wspierania autentycznej nauki i oceny do nauki. Wnioski wskazują, że rozwój nowych procesów jakościowych wymaga zasadniczego przemyślenia celów i roli uniwersytetów.</p>
<p>Leask, M. (2010). Improving the professional knowledge base for education: Using knowledge management (KM) and Web 2.0 tools. <i>Journal for Policy Futures</i>.</p>	<p>Poprawa systemów kształcenia jest nieuchwytnym celem. Pomimo znacznych inwestycji, badań międzynarodowych, takich jak Międzynarodowa Ankieta Nauczania i Nauki OECD (TALIS) oraz raport McKinsey najlepsze na świecie szkoły wskazują, że poprawa jakości nauczycieli jest ważniejsze niż wzrost inwestycji finansowych. Oba raporty rzucają wyzwanie rządów, naukowcom i praktykom do przyjęcia nowych sposobów udostępniania i budowania wiedzy. Niniejszy dokument stanowi argument dla krajowych systemów edukacji dla przyjęcia i wypróbowanego zarządzania wiedzą i Web 2.0 narzędziami używanymi w innych sektorach i podkreśla zaniedbany potencjał nauczycieli jako sposób do poprawy tej sytuacji.</p>
<p>Elton, L. (1998) Dimensions of excellence in university teaching, <i>International Journal for Academic Development</i>, 3:1, 3-11</p>	<p>Dokument analizuje pojęcie "doskonałości nauczania" i próbuje nadać mu precyzję. W procesie tym okazało się, że nieścisłość wynika zasadniczo z wielowymiarowości koncepcji, co doprowadziło do poważnych błędów w jakiegokolwiek próbie zredukowania</p>

	<p>wymiarów do jednego. Wymiary te są dwóch rodzajów; pierwszy, klasyfikacyjny, wyróżnia trzy poziomy instytucji, działu i indywidualny, a drugi, merytoryczny, opisuje różne sposoby, w których każdy z trzech poziomów może wykazywać doskonałość. Sposoby rozpoznawania i satysfakcjonujące indywidualne osiągnięcia w różnych jej wymiarach są następnie omawiane i przedstawione są zalecenia dotyczące działań. Twierdzi się, że w obecnych okolicznościach, doskonałości na poziomie instytucjonalnym i resortowym są prawie nieosiągalne, ale tak nie jest na poziomie indywidualnym. Na koniec warto zauważyć, że uznanie i nagradzanie doskonałości nauczania na wszystkich trzech poziomach znacznie się różni od odpowiednich praktyk wykorzystywane w badaniach.</p>
<p>Mathiasen, H., & Schrum, L. (2008). <i>Web 2.0 and social software: Challenges and complexity of communication in education</i>. In <i>HCI and Usability for Education and Work</i> (pp. 97-112). Springer Berlin Heidelberg.</p>	<p>Ten artykuł zaczyna się od poszukiwania zmian w jaki nowe narzędzia internetowe i oprogramowanie społeczne przyczyniły się w komunikacji w placówkach oświatowych. Wykorzystuje ona ramy Luhmanna by zbadać złożoność tych zmian i potencjał do wspierania nauczanie ukierunkowane na studentów. Przez trzy studia przypadków projektów studenckich, wyniki wstępnej analizy rozwijanego dochodzenia naukowego, wskazują, że wyzwanie dla nauczycieli do podjęcia nowych ról. W rzeczywistości w style uczenia się uczniowie nadal wprowadzają swoje preferencje i potrzebę wszystkich nauczycieli aby zrozumieć pełni możliwości tych narzędzi oferowanych dla niektórych studentów. Artykuł kończy się zaproszeniem do dalszych badań w tym zakresie.</p>

Literatura

Anderson, T. (2005). Distance learning—Social software's killer ap. *Proceedings of the Open & Distance Learning Association of Australia: Adelaide: ODLAA*. Retrieved July, 31, 2006.

Berge, Z. L. (1998). Barriers to online teaching in post-secondary institutions: can policy changes fix it? *Online Journal of Distance Learning Administration*, 1(2).

Collis, B., & Moonen, J. (2008). Web 2.0 Tools and Processes in higher education: quality perspectives. *Educational Media International*, 45 (2), 93-106.

McLoughlin, C., & Oliver, R. (1998). Maximising the language and learning link in computer learning environments. *British Journal of Educational Technology*, 29(2), 125-136.

Onrubia, J. (2005). Aprender y enseñar en entornos virtuales: actividad conjunta, ayuda pedagógica y construcción del conocimiento. *RED. Revista de Educación a Distancia*, número monográfico II, 16.

Pieters, J.M. (2004). Designing artifacts for inquiry and collaboration when the learner takes the lead. *European Educational Research Journal*, 3(1), 77-100.

Sfard, A. (1998). On two metaphors for learning and the dangers of choosing just one. *Educational researcher*, 27(2), 4-13.